

לומר ועשתה אֵלָא לְאַפְקָא ה' אלא בא להוציא את האות ה' אחרונה שהיא כנגד השכינה שמשפעת רק שפע רוחני בשמיטה, דְאִית לָהּ שְׂמִטָּה וְנִיּוּחָא, וְלֹא עָבִיד עֲבִידְתָּא כי יש לה שמיטה ומנוחה בשנת השמיטה ואינה משפיעה שפע גשמי. בְּתִיב וכמו שכתוב לענין המן שירד לעם ישראל במדבר (שמות טז) רְאוּ כִי יְהוָה וְגו' נוֹתֵן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יוֹמִים כִּי בַיּוֹם שִׁשִּׁי שְׁהוּא בַחֲנִינְת הַיְסוּד הִיָּה נִשְׁפַע שִׁפְעָה לְיוֹמִיִּים וְשׁוּב לֹא יֵרֵד בַּשַּׁבַּת וְגו', בְּגִזְוֹנָא דָּא כך גם בשנה השישית שהיא בחינת היסוד וְצוֹיְתִי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בַּשָּׁנָה הַשְּׁשִׁית ועשת את התבואה לשלש השנים וְגו'.

רבי חייא ורבי יוסי פגשו באדם שלא אכל יומיים

רְבִי חֵיִיא וְרְבִי יוֹסִי הָווּ אֶזְלִי בְּאַרְחָא, פָּגְעוּ בְּהוּא טוֹרָא רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך ופגשו בהר אחד, אֲשַׁכְּחוּ תִּירֵי גְבֵרֵי דְהוּוּ אֶזְלִי ראו שם שני אנשים שהיו הולכים בדרך, אֲדִהְכִי חָמוּ חָד בַּר נָשׁ דְּהָוָה אֶתִּי וְאָמַר לוֹן בֵּין כֶּךָ רְאוּ אָדָם אֶחָד שְׁבֵא לְקִרְאָת אֹתָם שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וְאָמַר לָהֶם בְּמַטּוֹ מַנִּיכּוּ הָבוּ לִי מְזוֹנָא פְתָא דְנֶהְמָא, דְּהָנִי תִּירִין יוֹמִין דְּתַעֲיִנָּא בְּמַדְבְּרָא, וְלֹא אֲכַלְנָא מְרִי בבקשה מכם תנו לי מזון פרוסת לחם כי כבר יומיים שאני תועה במדבר ולא בא אוכל לפי. אֲשַׁתְּמִיט חָד מֵאִינוּן תִּירֵי גְבֵרֵי, וְאָפִיק מְזוֹנִיָּה דְאִיהוּ אִיְתִי לְאֹרְחָא, וַיְהִיב לִיהָ, וְאָכִיל וְאֲשַׁקֵּי לִיהָ נשמט אחד מאלו השנים והוציא את מזונו שהביא לעצמו לדרך ונתן

לאותו אדם והאכיל והשקה אותו. אָמַר לִיהִ חֲבֵרִיהִ, מִה תַּעֲבִיד מִן
 מִזֹּונָא, דִּהָא אָנָּא דִּידִי אֲכַלְנָא אמר לו חברו מיה תעשה אתה עצמך
 ומיה תאכל הרי אני צריך לאכול את האוכל שלי ולא יהיה לי להביא לך. אָמַר לִיהִ,
 וּמַה עָלִי דִּידְךָ, אָנָּא אֲזִיל, השיב לו חברו וכי אתה חושב שעל האוכל
 שלך אני סומך שתתן לי ממנו לדרך יְתִיב גַּבִּייהּ הַהוּא מִסְכְּנָא, עַד
 דִּאֲכַל כָּל מַה דְּהָוָה גַּבִּייהּ ישב עם אותו מסכן עד שאכל כל מה שהיה
 אצלו, וְהַהוּא נִהְמָא דְאִשְׁתָּאָר, יְהָב לִיהִ לְאִזְרְחָא, וְאִזְל
 לִיהִ וְאֵת הַלֶּחֶם הַנִּשְׁאָר הֵנִיחַ לוֹ שִׁיחִיהִ לוֹ צִידָה לְדֶרֶךְ וְהֵלֵךְ לוֹ עִם חֲבֵרוֹ.

הקב"ה זימן את רבי חייא ורבי יוסי שיצילו את האיש

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, לָא בָּעָא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְמַלְתָּ דָּא
 יתְעַבִּיד עַל יְדֵן אמר רבי חייא לרבי יוסי הקב"ה לא רצה לזכות אותנו
 שתעשה מצוה זו על ידנו. אָמַר רַבִּי יוֹסִי דִּילְמָא דִּינָא אֶתְגַּזֵּר עַל
 הַהוּא בַר נָשׁ, וּבָּעָא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְזַמְנָא קַמִּייה
 הָאִי, בְּגִין לְשׁוּבָא לִיהִ השיב לו רבי יוסי אולי נגזר איזה דין על אותו אדם
 ורצה הקב"ה לזמן לפניו מצוה זו כדי שתעמוד לו זכות זו להצילו. עַד דִּהוּוּ אֲזִילִי,
 לָאָה הַהוּא גַּבְרָא בְּאִזְרְחָא בעוד שהיו מהלכים ראו שאותו אדם שנתן
 מלחמו לדל התעייף מהדרך, אָמַר לִיהִ חֲבֵרִיהִ, וְלָא (דף קי"א ע"א)
 אֲמִינָא לָךְ דִּלָּא תִּתֵּן נִהְמָא לְאִחְרָא אמר לו חברו וכי לא אמרתי

לך שלא תן לחמך לאחר. **אָמַר רַבִּי חֵיִיא לְרַבִּי יוֹסִי, הָא מְזוֹנָא גַבְּנָן גִּיהַב לִיה לְמִיכַל** אמר רבי חייא לרבי יוסי הרי יש אצלנו מזון בא ניתן לו ממנו. **אָמַר רַבִּי יוֹסִי תְּבַעֵי לְמִיפְּק מַנְיָה זְכוּתָא** אמר רבי יוסי לרבי חייא וכי אתה רוצה ליטול ממנו את הזכות שלו כי עבשיו ככל שהוא מצטער יותר ואינו מתחרט על המצוה הזכות שלו גדלה ולפום צערא אגרא, **נְזִיל וְנַחְמֵי דְהָא וְדָאי בְּקַפְטוּרֵי דְדָא טַפְסָא דְמוֹתָא אֲתָאחִיד** נלך אחריו ונראה כי בודאי בצורת פניו של זה האיש נאחזו סירכא של מיתה, **וּבְעָא קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא לְזַמְנָא זְכוּתִיהָ, בְּגִין לְשׁוּבִיהָ** ורצה הקב"ה לזמן לו זכות כדי להצילו.

הקב"ה עשה ניסים מעל הטבע לאדם הרעב

אֲדִהְכִי, יְתִיב הָהוּא בַר נֶשׁ, וְנָאִים תַּחֲוֹת חָד אֵילָנָא, וְחִבְרִיהָ אֲתַרְחִיק מַנְיָה, וְיְתִיב בְּדֶרֶךְ אַחָרָא בנתיים ישב אותו אדם וישן תחת אילן אחד וחברו התרחק ממנו וישב בדרך אחרת. **אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיִיא, הַשְׁתָּא גִיתִיב וְנַחְמֵי, דְוְדָאי קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא בָּעֵי לְמַרְחֵשׁ לִיה גִּיסָא** אמר רבי יוסי לרבי חייא עבשיו נשב ונראה כי ודאי הקב"ה רוצה לעשות לו נס, **קָמוּ וְאוּרִיכוּ** עמדו והמתינו שם. **אֲדִהְכִי חָמוּ חָד טִיפְסָא בְּשִׁלְהוּבֵי קָאִים גַּבִּיהָ** בעודם שם ראו חיה אחת עומדת אצלו בכעס ונראית כאילו באה לטרוף אותו. **אָמַר**

רַבִּי חֵיִיא, וְוִי עַל הַהוּא בַר נָשׁ, דְּהַשְׁתָּא יְמוּת אִמַר רַבִּי חֵיִיא אוֹי עַל אוֹתוֹ אַדָּם שַׁעֲבִישׁוּ יְמוּת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְכָאָה הַהוּא בַר נָשׁ, דְּקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִרְחִישׁ לִיהּ נִיסָא אִמַר רַבִּי יוֹסִי אֲשֵׁרִי אוֹתוֹ אַדָּם כִּי עֲבִישׁוּ יַעֲשֶׂה לוֹ הַשִּׁי"ת נִס. אֲדִהֲכִי נָחַת מֵאִילָנָא חֲדָא חוּיָא, וּבְעָא לְמַקְטְלִיהּ לַפְתַּע יֵרֵד מֵהַאִילָן נַחַש אַחַד שְׂרַצָּה לַהֲרוּג אֶת הָאִישׁ הַיֶּשֶׁן שָׁם. קָם הַהוּא טַפְסָא עֲלֵיהּ וְקַטְלִיהּ קַמָּה אוֹתָהּ הַחִיָּה עַל הַנַּחֲשׁ וַהֲרַגָּה אוֹתוֹ. קַסְטֵר בְּרִישִׁיהּ טַפְסָא, וְאִזְל לִיהּ אַח"כּ סוּבְבָה הַחִיָּה אֶת רֵאשָׁה וְהִלְכָה לָהּ.

הַחֲכָמִים הִרְאוּ לְאוֹתוֹ הָאֲדָם אֶת הַנִּסִּים שַׁעֲשֶׂה לוֹ הַקַּב"ה

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְרַבִּי חֵיִיא וְלֹא אֲמִינָא לָךְ דְּקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּעָא לְמַרְחֵשׁ לִיהּ נִיסָא, וְלֹא תִפּוּק זְכוּתִיהּ מִנֵּיהּ לֹא אִמַרְתִּי לָךְ שֶׁהַקַּב"ה רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת לוֹ נִס וְאֵל תִּיקַח מִמֶּנּוּ אֶת זְכוּת הַמִּצְוָה. אֲדִהֲכִי אֲתַעֵר הַהוּא בַר נָשׁ, וְקָם וְאִזְל לִיהּ בְּנִתִּים הַתַּעוּרֹר אוֹתוֹ הָאֲדָם וְקָם לִלְכַת לְדַרְכוֹ. אֲחִידוּ בֵּיהּ רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי, וַיְהִיבוּ לִיהּ לְמִיכַל תַּפְסוּ בּוֹ רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי וְנָתְנוּ לוֹ לֶאֱכֹל. בְּתַר דְּאָכַל, אֲחִוִּיאוּ לִיהּ נִיסָא דְרַחֲשִׁישׁ לִיהּ קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַחֲרֵי שֶׁאֵכַל הִרְאוּ לוֹ אֶת אוֹתוֹ הַנִּס שַׁעֲשֶׂה עִימוֹ הַקַּב"ה.